

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615205112
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5615205112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľa: Obec Vyšná Boca, Vyšná Boca č. 50, zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom Q. K., Ul. X. K. XXX/XX, proti odporcovi: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Kráľova Lehota, IČO: 31902596, Kráľova Lehota 70, zastúpeného Jakubčák, Advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6C/156/2015-153 zo dňa 22.09.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 681,26,- eur na účet právneho zástupcu odporcu Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, v lehote 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 6C/156/2015-153 zo dňa 22.09.2015 zamietol návrh navrhovateľa o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Odporcovi priznal náhradu trov konania a to náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.178,05,- eur, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť právnomu zástupcovi odporcu Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že nehnuteľnosti, ktoré sú teraz zapísané na LV č. XXX, k. ú. C. D., boli pôvodne zapísané v pozemno-knižných vložkách č. 494, 401 a 400, k. ú. C. D.. Tieto nehnuteľnosti pôvodne vlastnila Evanjelická cirkev a. v. vo Vyšnej Boci, následne boli zoštátnené a vlastnícke právo bolo vložené v období rokov 1951 - 1969 na Československý štát. Na základe zákona č. 289/1993 Zb. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, v zmysle zákona č. 682/1993 Zb., odporca nadobudol vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam na základe dohôd o vydaní nehnuteľností, ktoré uzavrel s povinnými osobami v zmysle § 3 citovaného zákona - dohoda uzavretá dňa 29. 03. 1996 so Severoslovenskými lesmi, š. p. Žilina a Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 15. 07. 1997 pod V 1078/1996, dohoda o vydaní nehnuteľností zo dňa 29. 03. 1996 uzatvorená medzi Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, vklad povolený 21. 04. 1998 pod V 795/1997 a dohoda o vydaní nehnuteľností uzatvorená s Obcou Vyšná Boca dňa 10. 05. 1996, vklad povolený dňa 17. 12. 1998 pod V 929/1996. Ako vlastníak nehnuteľností, v súčasnom období zapísaných na LV č. XXX, k. ú. C. D., je pod B1 zapísaná CZ ECAV na Slovensku Kráľova Lehota v celosti. Predmetom dohody o vydaní nehnuteľností, ktorú uzatvoril odporca s navrhovateľom dňa 10. 05. 1996, boli okrem iného nehnuteľnosti v kat. území C. D., číslo parcely 289/1, trávny porast o výmere 1277 m2 a parcela č. 1360 - tráv. por.

o výmere 3812 m² v celosti. Parcely C-KN č. 289/1, 3, 4, 5, 6 boli vytvorené geometrickým plánom č. 10854096-014/2003 z parcely KN č. 289/1, ktorá mala výmeru 1277 m². Pozemok, parcelu č. 1360 o výmere 3812 m², zapísaný na LV č. XXX, k. ú. C. D., odporca prenajal navrhovateľovi zmluvou zo dňa 01. 02. 2002 na dobu neurčitú. Na tejto nehnuteľnosti neskôr bola vybudovaná čistička odpadových vôd, pričom odporca, ako vlastník nehnuteľnosti, dal dňa 26. 11. 2001 súhlas s výstavbou tejto čističky. Nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, k. ú. C. D., pozemok parcelné číslo 289/1 o výmere 1277 m², odporca prenajal navrhovateľovi zmluvou uzavretou dňa 05. 03. 2004 a to na účel "parkovacia plocha v obci". Predmetom nájmu však bola len časť tohto pozemku o výmere 1127 m², t. j. mimo zastavanej plochy dočasnou stavbou minipotravnín p. Kadura, t. j. 150 m². Listom zo dňa 19. 12. 2014 odporca vypovedal obidve nájomné zmluvy z dôvodu, že nedošlo k uzavretiu dodatkov k nájomným zmluvám o výške nájomného. Navrhovateľ tvrdil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností označených v žalobnom petite, z dôvodu absolútnej neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľností, uzavretej dňa 10. 05. 1996. Nakoľko ako výlučný vlastník týchto nehnuteľností je na LV č. XXX, k. ú. C. D. zapísaný odporca, mal navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva (§ 80 písm. c/ O. s. p.) - v prípade úspechu v tomto konaní by totiž navrhovateľ mohol dosiahnuť zmenu zápisu osoby vlastníka na liste vlastníctva.

Navrhovateľ odôvodňoval nárok tým, že dohoda o vydaní nehnuteľností, uzavretá s odporcom dňa 10. 05. 1996, je neplatným právnym úkonom z dôvodu, že k nej nedalo súhlas obecné zastupiteľstvo navrhovateľa - tieto výhrady sa týkajú nehnuteľností, ktoré v čase uzavretia dohody boli označené ako parcela KN č. 289/1 a pokiaľ ide o parcelu KN č. 1360, absolútnu neplatnosť právneho úkonu navrhovateľ videl v tom, že odporca, ako oprávnená osoba, neoznačil túto parcelu v písomnej výzve, a potom takýto úkon ani nemohol byť predmetom schvaľovania Obecného zastupiteľstva Obce Vyšná Boca. Súd prvého stupňa vyhodnotením všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach mal preukázané, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a preto ho zamietol. Uviedol, že odporca získal nehnuteľnosti, ktoré navrhovateľ označil v návrhu na začatie tohto konania, reštitúciou v zmysle zákona č. 282/1993 Zb. Tento zákon sa vzťahoval na zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, pričom predmetom vrátenia majetku boli nehnuteľnosti a aj huteľné veci. V konaní bolo nesporné, že v čase uzatvárania tejto dohody bol navrhovateľ povinnou osobou v zmysle § 3 tohto zákona a odporca bol oprávnenou osobou v zmysle § 2 uvedeného zákona. Potom za predpokladu, že boli splnené podmienky stanovené zákonom, navrhovateľ, ako povinná osoba, bol povinný vydať odporcovi majetok, ktorý spravoval ku dňu účinnosti tohto zákona (01. 01. 1994) a ktorý bol odporcovi odňatý rozhodnutím štátnych orgánov v období od 08. 05. 1945 do 01. 01. 1990. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na absenciu súhlasu obecného zastupiteľstva, zrejme sa mienil odvolávať na zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. V zmysle ust. § 12 ods. 2 tohto zákona, v znení platnom ku dňu 10. 05. 1996, sa vyžadoval súhlas obecného zastupiteľstva len na prijímanie uznesení a nariadení. Ustanovenie § 11 ods. 3 písm. a/ zákona o obecnom zriadení síce vyhradzovalo obecnému zastupiteľstvu určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obcí a s majetkom štátu dočasne ponechaným do hospodárenia obce a schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním, ale pokiaľ obec hospodárla s majetkom, na ktorý sa vzťahovala reštitúcia (zákon č. 282/1993 Zb.), nezáležalo na vôli obce (obecného zastupiteľstva), či takýto majetok vydá alebo nie, pretože takúto povinnosť mala obec určenú zákonom. Ďalej prvostupňový súd mal preukázané, že navrhovateľ a odporca uzavreli dohodu o vydaní nehnuteľností, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva dňa 19. 12. 1998 a odvtedy sa odporca správal ako vlastník nehnuteľností, ktoré mu boli vydané. Preukazujú to nájomné zmluvy, ktoré odporca, ako prenajímateľ, uzavrel s navrhovateľom, ako nájomcom, pričom navrhovateľ dlhé roky platil za tieto nehnuteľnosti nájomné. Časť reštituovaných nehnuteľností navrhovateľ odpredal tretím osobám, konkrétne sa jedná o kúpnu zmluvu, ktorú odporca uzavrel s Hornonitrianskymi baňami Prievidza, a. s. dňa 14. 06. 2013 a časť nehnuteľností prenajal fyzickej osobe, N. J. v roku 2004. Odporca, ako vlastník nehnuteľností, bol účastníkom stavebného konania, čo potvrdzuje jeho súhlas zo dňa 26. 11. 2001, adresovaný navrhovateľovi - súhlas s výstavbou ČOV a prístupovej komunikácie pre stavbu "Vyšná Boca - kanalizácia a ČOV" na parcele č. 1360. Uvedené zistenia potvrdzujú, že navrhovateľ aj odporca nespochybovali až do začatia tohto súdneho konania reštitúciu nehnuteľností, ktorá bola realizovaná dohodou o vydaní nehnuteľností podľa zákona č. 282/1993. Navrhovateľ potom dlhodobo považoval odporcu za vlastníka nehnuteľností a jeho vlastnícke právo začal spochybňovať až ako reakciu na zvýšené nájomné, ktorého sa odporca domáhal v roku 2014. Vo svetle týchto zistení je možné preto posudzovať výhrady navrhovateľa, uvádzané v tomto konaní, za účelové. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal opak, súd vyhodnotil dohodu o vydaní nehnuteľností, uzavretú účastníkmi

konania 10. 05. 1996, ako platnú. Iný záver súdu by bol navyše aj v rozpore s princípom spravodlivosti, nakoľko zákon č. 282/1993 v ust. § 5 stanovoval prekluzívne lehoty na uzavretie dohody o vydaní veci a v prípade, že k takejto dohode nedošlo, oprávnená osoba mala lehotu 15 mesiacov od doručenia výzvy, na uplatnenie nárokov na súde. Pokiaľ by absencia súhlasu obecného zastupiteľstva mala mať s odstupom 19-tich rokov za následok neplatnosť dohody o vydaní nehnuteľností, bola by tým odňatá možnosť odporcovi domáhať sa reštitučných nárokov na súde. Prvostupňový súd ďalej poukázal na dobu pokojného a nerušeného užívania nehnuteľností odporcom, pričom z jeho správania je zrejmé, že bol po celú dobu v dobrej viere, že mu tieto patria. Potom aj keby bol nejaký dôvod neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľností zo dňa 10. 05. 1996, odporca by v zmysle ust. § 134 ods. 1 Obč. zák. nadobudol vlastníctvo vydržaním. Preto súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ust. § 142 ods. 1 a úspešnému odporcovi priznal náhradu trov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a určiť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a zároveň priznať náhradu trov konania. V odvolaní zdôraznil, že na to aby bolo možné hovoriť „o získaní“, teda nadobudnutí vlastníckeho práva v prípade prevodu vlastníckeho práva od prevodcu, musí existovať právna skutočnosť, s ktorou právo spája následky, účinky v podobe odôvodneného vzniku vlastníckeho práva od prevodcu. Podľa predmetného listu vlastníctva je vlastnícke právo odporcu odvodzované v správnej skutočnosti, ktorou je dohoda o vydaní nehnuteľnosti zo dňa 10. 05. 1996. Podľa § 4 ods. 1 o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam č. 282/1993 určuje ods. 1 uvedeného § pre oprávnenú osobu v prípade, že žiada o vydanie nehnuteľnosti v rámci reštitúcie, povinnosť adresovať povinnej osobe povinnú výzvu na vydanie nehnuteľnosti a zároveň povinnosť preukázať svoj nárok na vydanie veci. Odporca však nikdy písomne nepožiadala a svoj nárok ani nijako nikdy v reštitučnom konaní nepreukazoval. Okrem nezákonnosti pri prevode majetku predmetných parciel je nevyhnutné poukázať i na absenciu vôle obce Vyšná Boca v dohode o vydaní nehnuteľností, kde chýbal prejav vôle obce. Odvolateľ v ďalších dôvodoch odvolania opätovne uvádzal skutočnosti, ktoré uvádzal aj pred prvostupňovým súdom a polemizoval so skutkovými a právnymi zisteniami prvostupňového súdu. V odvolaní ďalej poukázal na nesprávnosť vyčíslenia trov konania, keď podľa názoru odvolateľa by bolo na mieste uplatniť ust. § 150 ods. 1 O.s.p a odporcovi náhradu trov konania nepriznať.

K podanému odvolaniu sa obšírne vyjadril odporca, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny, keď vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu podrobne rozvádza zákon č. 282/1993 o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, ďalej poukazuje na judikáty Odvolacieho súdu v Trenčíne 4Co/104/2012, rozsudok Najvyššieho súdu SR zn. 5 Cdo 31/2011, Krajského súdu v Trenčíne 17Co/161/2007, Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 136/2009, na nález Ústavného súdu SR zn. IV. ÚS 15/2014, I. ÚS 640/2014, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 MCdo 21/2009, uznesenia Najvyššieho súdu SR 5 MCdI 7/2008, uznesenia Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 201/2014. Zdôraznil, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť, nakoľko by išlo o rozhodnutie v rozpore s princípmi a účelmi nápravy spôsobených krívd spôsobom, ktorý by odporoval limitom a požiadavkám stanovených občianskym súdnym poriadkom ostatným zákonom Slovenskej republiky a išlo by aj o rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore s princípom právnej istoty a v rozpore s jednoznačne potvrdenými a vyjadrenými názormi a závermi Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Navrhol preto rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania za písomné vyjadrenie k odvolaniu.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ust. v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 211 ods. 2 O.s.p. vo veci verejne vyhlásil rozsudok, keď dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Podľa ust. § 219 ods. 1),2) O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, najmä napadnutého rozsudku prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že prvostupňový súd vykonal

rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p., keď vec správne právne posúdil, keď na danú právnu vec aplikoval predovšetkým príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 282/1993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v zmysle neskorších predpisov a dospel k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu správne návrh zamietol. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, tak ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2, pričom v odôvodnení svojho rozsudku sa riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre toto rozhodnutie podstatné. Odvolací súd nemôže nič napadnutému rozsudku vytknúť, práve naopak, odvolací súd sa so závermi a dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na tieto poukazuje a považuje za nadbytočné ich opakovať, resp. inými výrazmi konštatovať riadne zistený skutkový stav.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, ktoré odvolací súd považoval vyslovene za účelové a preto aj za nedôvodné.

V odvolacom konaní bol úspešný odporca, preto odvolací súd postupom podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania za písomné vyjadrenie k odvolaniu, ktoré bolo doručené súdu dňa 16. 12. 2015 a za ktoré si právny zástupca odporcu uplatnil náhradu trov za jeden úkon právnej služby - toto písomné vyjadrenie vo výške 681,26,- eur (ust. § 10 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), ktoré podľa ust. § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal navrhovateľa zaplatiť právnemu zástupcovi odporcu v lehote 3 dní.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.